

Na lang aarzelen besloot het Internationale Rode Kruis, tóch tot pakketverzending aan politieke gevangenen over te gaan. Begin augustus '43 bezat het de namen en 'kampadressen' van honderdvijftig politieke gevangenen in Duitse concentratiekampen (dat waren hoofdzakelijk Noeren maar er waren ook enkele Nederlanders onder) en bij wijze van proef werden aan vijftig hunner pakketten toegezonden waaraan een ontvangst-bevestiging was toegevoegd – binnen zes weken waren vijf-entertig bevestigingen ontvangen. Inmiddels had het Internationale Rode Kruis, voorziende dat er wellicht heel veel meer pakketten verzonden moesten worden, de Zwitserse regering verzocht, daarvoor de nodige levensmiddelen ter beschikking te stellen – dat had die regering geweigerd; zij had het Internationale Rode Kruis verwezen naar de Britse en Amerikaanse autoriteiten die, als zij wilden helpen, een uitzondering moesten toestaan op de blokkade van Duitsland. Op grond nu van de overweging dat men niet kon nagaan of de inhoud van de voedselpakketten niet eerder de SS dan de gevangenen ten goede zou komen, weigerden de Britse autoriteiten alle medewerking – midden juni '44 werd het voordat zij, onder aandrang van de begin '44 in Washington opgerichte *War Refugee Board*, dat starre standpunt opgaven. Het Britse *Ministry of Economic Warfare* keurde toen goed dat drie maanden lang per maand 100 000 (Amerikaanse) voedselpakketten (hoofdzakelijk betaald door Joodse hulporganisaties in de Verenigde Staten¹) aan het Internationale Rode Kruis ter beschikking zouden worden gesteld. De eerste transporten van deze pakketten kwamen in de herfst van '44 in Zwitserland aan en de zendingen werden na die eerste drie maanden voortgezet. Het Internationale Rode Kruis bezat toen de namen en 'kampadressen' van in totaal ca. zes-en-vijftigduizend gevangenen (wij herinneren er aan dat er eind '44 ca. zeventhonderdvijftigduizend concentratiekamp-gevangenen waren) – de organisatie heeft de maandelijks pakketverzending aan die zes-en-vijftigduizend gevangenen kunnen voortzetten en wat het per maand aan pakketten overhield, in grote hoeveelheden *en bloc* (als z.g. collectieve pakketten) aan diverse concentratiekampen toegezonden – zendingen die door de *Lagerkommandanten* van Mauthausen en Flossenbürg werden geweigerd.

Er waren onder die zes-en-vijftigduizend namen en 'kampadressen' maar weinige van Nederlanders. Dat was gevolg van het feit dat die

¹ De *War Refugee Board* heeft bijna al zijn operaties niet uit begrotingsgelden betaald maar uit schenkingen van Joodse organisaties in de Verenigde Staten.